

ligen är försedd med en lång bistav till *V*; D 8vo läser *f*, vartill bistavens plats skulle passa; 35—38 ha uppenbarligen utgjort namnslutet *-tirf*, vars första led utgjorts av 30—34, eller om 30—31 varit prep. *at*, av blott 33—34. Därefter fortsätter slingan genom korsets sidoarmar och sedan uppåt, där 39 *p* tyckes säker men kanske riktigare läses *B* i D 8vo 87, 40 är *u* eller *r*, i D 8vo 87 *r*. På det följande kan intet annat läsas än 41 *r* och 42 *i* föregånget av en punkt, som ock tyckes finnas i slutet av slingan. Troligen har här stått *br[apu]r[s]i[u]*.

Då inskriften är så ytterligt svårläst, kan dess lydelse icke med visshet angivas. Måhända har den varit: *-björn och Tj- ristade efter sin fader Stenbjärn och efter -därv, sin broder.*

80. Rambron, Torshälla sn, Väster Rekarne hd.

Pl. 8: B. 760.

Litteratur: B. 760; L. 985; J. Peringskiöld 1686, s. 52; D 8vo I, s. 34, II, s. 42; O. Hermelin, V. Rekarne härads fornlemn. s. 213.

J. Peringskiöld säger runstenen vara »I Ran Broon (Randbroon) mellan Ekeby och Brottsta». D 8vo I, s. 34 noten uttrycker sig, som om runstenen ännu finnes: »Rambron känner nu ingen. Runstenen är vid en bäck, som rinner i Thorshälla-ån, mellan Brottsta, samt Ekeby» men upplyser II, s. 42: »Under förlidna sommaren har jag sökt den i noten nämnda runstenen vid Rambron mellan Brottsta och Ekeby. Brou är nyligen omlagd och stenen finns icke mer». O. Hermelin har ej heller återfunnit runstenen, fast han »noga undersökt hvar endra bro i hela socken».

Enl. B, 760 har runstenen varit c:a 3 m hög, 1,19 m största bredden nedtill, 1,14 m bred över djurets öga.

Av inskriften var en stor del oläslig, och runor, varav blott en del av staven antydes, skola här betecknas med *i*.

Högra slingan: *p*₅*iiii* *pu*₁₀ *z* *ilrn* *x* *rf*— Vänstra slingan: —*i*₁₅*k*₂₀*itu* · *hn* *tiir* —*i*₂₅ — *ii* — *puk*₃₀
ii — *ii*

Det ornamentala djuret och ormhuvudet hava samma utseende som på Sö. 82 Tumbo (B. 758) och inskriften är ristad med liknande lönnskrift, i det 8—11 *ilrn* måste vara ordet »sten» och 12—13 *rf*- början av prep. »efter», 6—7 *pu* utgöra slutet av plur. »reste». 1 *p* förmodligen början av pron. »de», som sammanfattat ett par namn uti inskriftens början och 2—4 höra till dessa båda ord, de flesta väl till plur. »reste». De båda namnen böra hava stått på den långa del av slingan, som är utplånad framför 1 *p*, såsom den bibehållna slingan t. v. visar.

Med 14—18 *ikitu* bör inskriftens första sats sluta, och då detta icke sker med pron. »sin», är det sannolikt, att detta jämte släktskapsbeteckningen föregått personnamnet, som måste varit ett mansnamn, då det ersättes av 19—20 *hn* »han» men av formen 14—18 *ikitu* att döma ägt eller bestått av ett öknamn, som kan hava varit ordet »gädda».

Efter 19—20 *hn* »han» bör ett verb hava följt och 21—28 *tii* torde have varit *tu* »dog», 24 *r* prep. »i», varpå förmodligen följt *kakum* »Grekland» såsom Sö. 82, Tumbo. I 28—34 *puk* —*ii*—*ii* väntar man en svarighet till *puk* + *iuk-uln* »Tole högg runorna» Sö. 82 Tumbo, varemot dock 30 *k* strider, men måhända utgör det någon ny lönnskrift, kanske omställning av *k* i *iuk*.

Översättning: N. och N. de reste stenen efter sin fader (N.) Gädda. Han dog i (Grekland). Tole högg runorna.